

РЕШЕНИЕ

№ 40973

гр. София, 08.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8371** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2, във вр. с чл. 70, ал. 1 от Закон за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Е. С., [дата на раждане] в [населено място], Т., гражданка на Т., етническа принадлежност: туркия, вероизповедание: християнка, ЛНЧ [ЕГН], против Решение № УП–ОК15/04.07.2025г. на Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), с което е отхвърлена молбата и за предоставяне на международна закрила.

Жалбоподателката навежда доводи за неправилност на оспорения административен акт, тъй като бил постановен при съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречал на материалния закон, както и на неговата цел. Твърди се, че изводът на административния орган за неоснователност на молбата и за закрила бил необоснован. Неправилно било прието, че изложените от нея обстоятелства били непоследователни и не отговаряли на критериите на ЗУБ. Административният орган в обжалвания акт не е разгледал поотделно и в тяхната съвкупност изложените от нея факти обуславящи основателността на искането и за предоставяне на статут на бежанец. Евентуалното и завръщане в Т. ще доведе до реална заплаха за живота и сигурността и. Ето защо счита, че спрямо нея са налице обстоятелствата визирани в чл.9, ал.1, т.2 от ЗУБ. Не били отчетени представените от жалбоподателката доказателства и изложените факти, както и тяхната съотносимост с обстановката в страната и на произход. Същите не били преценени и обсъдени от административния орган в цялост и пълнота. Мотивираното произнасяне относно ситуацията в

страната на произход е от съществено значение за спазване на принципа /non refoulement/ забрана за връщане на бежанците - забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот, които принцип е уреден в чл.33 от конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и реципиран в българското законодателство в нормата на чл.4 ал.3 ЗУБ.Пропускът на органа да събере нужната информация и да отчете възраженията и обясненията на страната във връзка със страха от преследване в страната и на произход, представлявали съществено нарушение на производствените правила и рефлектирали върху ефективността на защитата и.Твърди също,че ноторно известно е че политическата обстановка в Т. е нестабилна и в държавата са налице репресии от страна на официалните власти срещу гражданите на страната симпатизанти на Ф. Г..Предвид изложеното се иска да се отмени оспореното решение.

В о.с.з жалбоподателката се явява лично и с процесуален представител адв. Хр.Х..Като поддържа жалбата на изложените основания.Моли да се отмени да се отмени оспореното Решение №УП–ОК15/04.07.2025г. на Интервюиращ орган към ДАБ при МС.

Ответникът по жалбата – Интервюиращ орган към ДАБ при МС, чрез процесуалния представител – ст. юрисконсулт П., счита, че тя е неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на [чл. 12 ГПК](#) и [чл. 235, ал. 2 ГПК](#), във вр. с чл. 144 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по молба за предоставяне на международна закрила, вх. № ПМЗ-ОК-1661 от 19.06.2025 г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. О. купел", от Е. С., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], Т., гражданка на Т., етническа принадлежност: туркиня, вероизповедание: християнка, семейно положение: неомъжена, ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни на чуждата гражданка са установени въз основа на представен национален паспорт.

На 19.06.2025 г. жалбоподателката е подала декларации за даване на съгласие ДАБ при МС да събира информация за нея и за обработване на пръстови отпечатыци, получила е информация за обработване на лични данни за чужденци, търсещи международна закрила и за задълженията на чужденците, настанени в центрове на ДАБ; Указания относно компетентния орган по предоставяне на убежище, статут на бежанец и хуманитарен статут, пребиваване в Република България; относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за международна закрила в Република България във връзка с чл. 29, ал. 1, т. 2 ЗУБ; относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за международна закрила в Република България, ведно със списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, съставена и е ЕВРОДАК дактилоскопна карта.С писмо с рег. № УП-23954/20.06.2025 г. Началник отдел ПМЗ –кв. О. К./л.71/ е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" писмено становище по постъпилата молба за закрила от чужденката.

Проведено е интервю с молителката.От протокол с рег.№УП-23934 от 26.06.2025г./л.38-42/се установява, че:напуснала страната си по произход легално за Черна Гора около четири години преди датата на интервюто с рег. № УП 23954/26.06.2025г.Твърди, че в Черна Гора е останала

около шест месеца, откъдето легално преминавайки през С. е заминала за Т..В Т. е останала за период от 45 дена,след което легално е заминала за Ю. К..В Ю. К. е останала около една година и половина, след което е дошла легално в Република България. Твърди, че в Ю. К. е подала молба за закрила. Разказва, че в Ю. К. е имала право да остане три пъти по шест месеца, след което нямаш право да получиш документи.Разказва,че в Черна Гора е работила в турска строителна фирма, а в Ю. К. в работила в ресторант за бързо хранене в американски военен лагер. Твърди, че е влязла на територията на Република България през месец ноември 2024 г., като е имала положена българска виза за срок от 28.10.2024 г. до 29.11.2024г.Обяснява, че след като е влязла на територията на българската държава е търсила начин да остане по законен начин, да получи законно пребиваване, или да се запише в университет.Заявява,че в крайна сметка е решила да дойде в ДАБ-МС и да подаде молба за международна закрила. Разказва, че в Република България е наела жилище, като семейството ѝ от Т. я издържа финансово.Твърди,че жена от турски произход ѝ е казала, че ще ѝ помогне да се запише в университет, като така ще може да получи пребиваване.Платила е на тази жена за услугата 500 евро,но е останала излъгана.Твърди, че ѝ е дала парите през месец декември,но след като не ѝ е помогнала, тя е поискала да ѝ се върнат парите. Тази жена я е заплашила, че ще я предаде в полицията, поради което чужденката твърди, че не е намерила друг начин,освен да дойде в ДАБ-МС.По време на проведеното с нея интервю през месец юни 2025г. гражданката на Т. заявява, че по етническа принадлежност е туркиня, и декларира, че не е имала проблеми свързани с етноса си.Заявява, че по религия е била мюсюлманка, но че е станала християнка-протестантка, след като в Ю. К. си е сменила религията. В тази връзка разяснява, е когато е дошла, в Република България и е отишла в църква са ѝ казали, че тъй като няма протестанти, ако иска може да стане православна.Казва, че в Ю. К. си е сменила религията на протестантство,докато в Република България е само говорила със свещеника.В Ю. К. е решила да си смени религията, защото когато е заминала за там и помогнал свещеник,който е следвал в Т.. Твърди, че тъй като не е имала къде да остане в Ю. К., е останала три месеца в жилище,осигурено от църквата.Заявява, че от църквата са я изпратили на курсове по език,както и са се грижили за нея,докато е била болна.Твърди, че са ѝ помагали като родители и по тази причина е решила да си смени религията.По време на проведеното с нея интервю гражданката на Т. разказва, че в страната си по произход е била мюсюлманка по религия, и семейно са членували в групировката на Ф. Г..Твърди, че чичо ѝ е излежавал присъда лишаване от свобода за срок от осем години, във връзка с членството си в групировката, и е освободен през 2024 г. Разказва, че групировката на Г. е религиозна и че тя е посещавала техни уроци,включително и докато е учила в университета им е била в услуга 5 години. Разказва, че групировката през 2016 г. е опитала да направи преврат в Т., и че чичо ѝ, сестра ѝ и тя са били задържани.Тъй като чичо ѝ не си е признал нищо, е бил вкаран в затвора, а тя ѝ сестра ѝ са си признали и са предали имена на висшите членове на организацията и по този начин са били пуснати от турските власти. Заявява, че организацията в Т. е позната под името „Ф.".Също така разказва, че организацията е религиозна и че след като те привлече при себе си, се опитва да те отдалечи от семейството „и да те накара по цял ден да се молиш, да преподаваш на малките и да им промиваш мозъка".По време на проведеното с нея интервю гражданката на Т. заявява, че самата тя е била член на организацията и е участвала във всичките им мероприятия, учела е в тяхно училище, и е живяла в техните жилища.Разказва, че е била член по време на последната ѝ година в гимназията през 2007г. - 2008г., и след това през петте години следване.Разказва че когато е влязла в университета е помагала на организацията с преподаване на малки деца и „промиване" на мозъците. Разказва, че е станала член, защото чичо ѝ е казал, че ако отиде в тези училища ще получи добро образование.Тя и сестра ѝ М. са срещнали членове, следствие на което мозъците са им били

„промити" и са смятали Г. за Г., а баща им е казал, че не желае да работи, за тях. Молителката обяснява, че първоначално движението е работило заедно с президента Е.. На 15.07.2016 г. е направен опит за преврат в Т., като чичо ѝ е бил задържан и е влязъл в затвора. Тя и сестра ѝ са били задържани, но тъй като са се признали за виновни и са посочили имена на висши членове на организацията, са били освободени. Твърди, че на нея ѝ е била наложена мярка за забрана за напускане на страната. Заявява, че след като веднъж е била обявена за член на Ф. от турската държава, в страната ѝ по произход е станало трудно да започне работа, поради което е взела решение да напусне страната и са започнали пътуванията ѝ. Твърди, че нейните проблеми са започнали около една година след опита за преврат, т.е. 2017 г. Твърди, че е била подслушвана от държавата, защото докато говорела по телефона чувала ехо, звук. Казва, че вече фамилията ѝ име било известно като член на тази организация, и хората ги гледали като че ли са „белязани". Твърди, че по същата причина не е могла да си намери работа. Твърди, че през 2017 г. е започнала да получава съобщения по социалната мрежа „whatsapp", в които са я наричали с обидни думи и са казали, че ги е предала. Твърди, че след като се е освободила от организацията е започнала да пуши, направила си е естетични операции и татуировки. Добавя, че и в социалните мрежи „Ф." и „Истаграм" е получавала заплахи. Разказва, че в Т. живеят родителите ѝ, двамата ѝ семейни братя и сестра ѝ М., която също е семейна. Казва, че братята ѝ и сестра ѝ имат по едно дете, като сестра ѝ живее [населено място] и работи като психолог. Твърди, че тъй като баща ѝ и братята ѝ не са били членове на организацията на Г., не са получавали заплахи от никой. Заявява, че в Т. няма сигурност за нея, защото не може да е сигурна, че един ден няма да бъде хвърлена в затвора. Твърди, че ако беше щастлива в страната си по произход нямало е да напусне. Твърди, че е решила да дойде именно в Република България от Ю. К., защото обича държавите от Б. полуостров, казва, че културата и кухнята е близка до турската. Освен това обяснява, че в Ю. К. е имала приятел турски гражданин, който е работил в стоматологична поликлиника в Република България, в която и тя желае да започне работа, и той ѝ казал, че в България е хубаво и е помогнал. Сочил и че не притежавала разрешение за влизане или пребиваване в друга държава-членка на ЕС, не е подавал молба за международна закрила или друга форма на закрила в Република България или друга държава.

Протоколът от проведеното интервю е подписан от жалбоподателката, от интервюиращ орган и от присъствалия преводач, като накрая е отразено и че текстът е преведен на разбираем за чужденката турски език./л.47/

В административната преписка по издаването на оспорения акт е приобщено, като доказателство и Справка вх. №МД-02-165/25.03.2025 г. на Директора на Дирекция „Международна дейност“ ДАБ при МС относно Република Т..

С Решение №УП-ОК 17/04.07.2025 г. на Интервюиращ орган към ДАБ при МС, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и явна неоснователност на молбата и за предоставяне на международна закрила, на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 т.4 и т.13 ЗУБ, същата е отхвърлена.

На 01.08.2025 г. оспореното решение е връчено на жалбоподателката срещу подпис и с отбелязване, че е запозната с съдържанието му на език, който разбира, а жалбата и срещу него е подадена чрез органа на 07.08.2025 г./л.18/

По делото са приети като писмени доказателства административната преписка както и

разпечатка от кореспонденция чрез приложението „Instagram“.

За изясняване на спора от фактическа страна са събрани гласни доказателства по искане на процесуалният представител на жалбоподателката в производството. Разпит на свид. С.: „Познавам Е. С. от 12 – 13 години. Познавам я, защото е приятелка на съпругата ми. Учила е в училище на групировката на Ф. Г.. След като е завършила, започнали да я принуждават да работи за тях. Имала е чичо, който също е имал приятели от тази групировка на Ф., те са опитали да упражнят натиск върху тях. Натискът се е изразявал в това, че не са им давали възможност да работят, ако не работят за групировката, затова не са успявали да си намерят работа в [населено място]. В България се виждаме 2 – 3 пъти седмично. През последните два месеца са се опитали да се свържат с нея през социалните медии, това ни е споделяла. Само ми е споделяла, не съм ставал свидетел и не съм виждал.“ Съдът не кредитира показанията, доколкото те не отразяват лични възприятия на свидетеля от обективно възникнали факти, а пресъздават наученото от жалбоподателката, поради което имат същата доказателствена стойност като обяснения на страна, но предвид факта, че не се касае за признание на факт (чл. 175 ГПК) те нямат никаква доказателствена стойност.

При така установената фактическа обстановка и като извърши на основание [чл. 168, ал. 1 АПК](#) проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 АПК](#), съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването, в законоустановения срок за това по чл. 84, ал. 2 ЗУБ и срещу годин за обжалване административен акт, поради което е процесуално допустима. На следващо място, тя е редовна, тъй като отговаря на изискванията на [чл. 150 и чл. 151 АПК](#).

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна поради следните съображения:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентния орган, а именно Интервюиращ орган към ДАБ при МС, който съгласно чл. 70, ал. 1 ЗУБ и представената по делото Заповед № РД05-853/06.12.2022 г. на Председателя на ДАБ при МС, на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 ЗУБ /л. 19 по делото/ има законоустановено правомощие при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от с.з. да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. В случая е спазен срокът по чл. 70, ал. 1 ЗУБ, поради което времевите граници на предметната компетентност на органа не са надхвърлени.

Същият се е произнесъл в изискуемата писмена форма, като Решение № УП-ОК–15/04.07.2025г. съдържа фактически и правни основания за издаването им. В тази връзка е уместно да се отбележи, че административният орган е изложил поотделно съображения защо приема, че на жалбоподателката не следва да бъде предоставен нито статут на бежанец, нито хуманитарен статут, като е обсъдил както сочените от нея данни в бежанската и история, така и обстановката в страната на произход - Т. Обективизираните в решението мотиви са подробни, ясни и кореспондиращи на приложените правни норми, и дават възможност на лицето да разбере защо му се отказва международна закрила.

Съдът не констатира при издаване на оспореното решение да са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила.

От приетите по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, събрани редовно в производството пред административния орган, се установява, че производството по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗУБ е образувано с регистрирането като чужденец по подадени от нея молби за международна закрила. Същите са регистрирани в ДАБ при МС и е информирана писмено на разбираем за нея език за процедурата, която ще се следва, за нейните права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията и или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Спазена е и нормата на чл. 58, ал. 10 ЗУБ за изискване на писмено становище на Държавна агенция "Национална сигурност". Жалбоподателката е пълнолетно лице и не се ползва от временна закрила, поради което по отношение на него не са налице пречките по чл. 71 ЗУБ за разглеждане на молбата и в този вид производство.

На следващо място, установява се и че е проведено интервю от компетентен интервюиращ орган, отразено в нарочен протокол, преведен на интервюираното лице от преводач на разбираем за нея турски език и подписан от всички участници. Както се посочи по-горе, в законоустановения срок интервюиращият орган е разгледал молбата, като първо е извършил преценка за предоставяне на статут на бежанец, а след това и преценка за предоставяне на хуманитарен статут, обективизирана в процесното Решение №УП-ОК15/04.07.2025г. От съдържанието му не се установява административният орган да е пропуснал да изследва заявените от молителката факти от бежанската и история, свързани с нейното лично положение. Напротив, всички те, както и ситуацията в държавата и по произход, са подробно обсъдени и анализирани, поради което направените в тази връзка от жалбоподателката оплаквания не могат да бъдат споделени.

Според съда така изнесените по време на интервюто от чужденката факти правилно се интерпретират от органа. Макар чужденката да сочи, че има причина да напусне страната си на произход, то следва да бъде посочено, че същата е направила това доброволно по собствено желание, единствено поради лични съображения. В обстоятелствената част на решението са анализирани факти и обстоятелства от разказаната история от жалбоподателката, въз основа на които административния орган е направил правилна и коректна преценка, че изнесената от Е. С. бежанска история не следва да бъде кредитирана. От представената бежанска история така както е разказана пред ответника се открояват обстоятелства, които сочат за желанието на жалбоподателката да получи международна закрила, без да са налице основания за това.

Според настоящия състав оспореното решение не противоречи на материалноправни разпоредби на закона и е в съответствие с неговата цел.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на

основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. В съдебната практика се приема, че за да е основателно, опасението трябва да е стъпило на конкретни събития, лично касаещи чужденеца / Решение № 8126 от 15.06.2018 г. по адм. д. № 11069 /2017 г., Решение № 7442 от 5.06.2018 г. по адм. д. № 12103/2017 г. на ВАС и др.), както и че то следва да е било насочено към самия кандидат за бежански статут, а не да е поначало съществуващо в страната, от която тя идва – вж. Решение № 7256 от 01.06.2018 г. по адм. д. № 4261/2018 г. на ВАС. Ето защо наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. Правилно АО е посочил, че макар да мотивира молбата си за закрила с преследване по причини участие в организацията на Г., от твърденията ѝ и от доказателствата по преписката става ясно, че такова не е установено спрямо кандидатката. Твърденията ѝ че е била член на тази организация, както и че през 2016 г. е била задържана от турските власти и е искано от нея да назове имена на членове на организацията, не са подкрепени с никакви доказателства. На първо място тя заявява, че е станала член на организацията на Г. по време на последната година в гимназията, и е била член на организацията през следващите пет години докато е следвала в университета-2007-2012г. Впоследствие заявява, че всъщност тя е завършила полувисше, двегодишно образование през 2017г., т.е. една година след опита за преврат през 2016г. Твърди, че е завършила обучението си, стажувала е по специалността си, омъжила се е и баща ѝ е отворил хотел. Посочените от молителката причини, поради които е напуснала държавата си на произход, а именно заради членството ѝ в организацията на Г. и негативните последици за нея във връзка с това, не се кредитират като достоверни и в този смисъл са ирелевантни за търсената международна закрила, и не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателката интервю не се установява спрямо нея да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самата тя не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната и по произход не са правно значими за търсената защита, а напълно обосновани. Този извод не се опровергава от приложената по делото кореспонденция чрез приложението „Instagram“. На първо място от нея не става ясно, че се отнася именно до жалбоподателката, а и заплахите в нея/чата/ не са свързани с раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Поради това и предвид изложената и установена хронология на събитията следва обоснованият извод, че тя е влезнала в Република България действително само поради лични причини, което е напълно оправдана житейска

реакция, но не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В този смисъл са Решение № 6635 от 03.06.2020 г. по адм. д. № 3067/2020 г., Решение № 3236 от 27.03.2023 г. по адм. д. № 7072/2022 г. на ВАС и др. Освен това член на семейството няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да и се предостави такъв статут съгласно чл. 8, ал. 9 ЗУБ. Следва също да се отбележи, че жалбоподателката е подала молба пред ДАБ, през май 2025 г., като преди това няколко месеца е била на територията на Р.България. ЗУБ не предполага и не изисква никакви времеви ограничения за кандидатите за закрила, но видно от проведеното интервю същата е приела, че това е един от възможните начини да остане на територията на страната законно. При това положение изводът на административния орган за неоснователност на искането на Е.С. за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Това е така, защото в настоящата хипотеза не се твърди, а и не се установява от събраните по делото доказателства, в държавата си по произход жалбоподателката да е изложена на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Административният орган е извършил правилна преценка и относно предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, които са приложими при по-обща опасност, а именно тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Същите са формулирани като условия за предоставяне на субсидиарна закрила и в отменения чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (аналогичен и в действащата Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година). Съгласно задължителното му тълкуване с Решение от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/07 на СЕС съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Т. съществуване може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Тази концепция за "пълзящата скала" кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането там би било в нарушение на чл. 3 ЕКПЧОС, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск.

В съответствие с информацията относно актуалната политическа и икономическа

обстановка в Република Т., съдържаща се в представената по делото справка на Директора на Дирекция „Международна дейност“ ДАБ при МС, административният орган не е приел, че чужденката е била изложена на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността и на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Предвид информацията, че ситуацията в Р.Т. не е до границите на мащабен въоръжен конфликт и поради липсата на тежки заплахи във връзка с такъв, не се установявали и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Настоящият съдебен състав намира, че тези изводи на административния орган са правилни и съответни на събраните по делото доказателства. От приетата и неоспорена справка на Директора на Дирекция „Международна дейност“ ДАБ при МС, както и от заявеното от кандидатката за закрила в проведеното интервю, може да се обосновава да се заключи, че на територията на Т. няма въоръжен конфликт, при който насилието може да се разпростира към цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, а дори и да има отделни сблъсъци, те не обхващат цялата страна. В тази връзка следва да се отбележи, че съгласно чл. 21, т. 6 и т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ при МС Дирекция "Международна дейност" събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, и изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно приетата по делото справка е издадена от компетентен държавен орган в кръга на правомощията му по установените форма и ред, поради което представлява официален свидетелстващ документ и се ползва с материална доказателствена сила, т.е. тя обвързва съдът да приеме, че при извършената от издателят ѝ проверка са установени именно фактите, които са удостоверени в тях.

Накрая, липсват данни за наличието на обстоятелствата, предвидени в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 ЗУБ.

В заключение може да се обобщи, че с оглед липсата на условията по чл. 8, ал. 1 и ал. 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 ЗУБ и че чужденката се позовава на обстоятелства, които са извън предмета на този закон, и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, то законосъобразно молбата и за предоставяне на международна закрила е отхвърлена като явно неоснователна.

По изложените съображения съдът счита, че жалбата на **Е. С.** е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл. 92 ЗУБ на страните не се дължат разноски в настоящото производство.

Мотивиран от горното и на основание [чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК](#), съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **Е. С.**, [дата на раждане] в [населено място], Р.Т., гражданка на

Р.Т., Л.,срещу Решение №УП–ОК15/04.07.2025г. на Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

съдия: